

Budapestre vonatkozó ujságcikkek

Szerző:

Cím: *Az elzüllött Budapest*

Forrás:

Pesti Hírlap

Bp.
(Hely)

1921 III 23
(Idő)

(Köt. v. füz.) (Oldal)

Osztályozás

Tárgy

614.84

Hely

Idő

"1921"

Személy

Az elzüllött Budapest.

Az albertfalvai repülőgépgyár már másfél óra óta lobogó lángokkal égett, amikor a budapesti tüzoltóság megérkezett és komolyan hozzá lehetett fogni a veszedelem megfékezéséhez. Szokatlan késedelem, mert a budapesti tüzoltóság nagyszerű szervezeténél megszoktuk azt, hogy a lehető legrövidebb idő alatt a helyén legyen és kifogástalanul teljesítse a maga kötelességét. Most sem a tüzoltókban volt a hiba, hanem a szent Bürokrácia nevében hozott szabályrendeletekben. Albertfalva már kívül fekszik a főváros közigazgatási területén, az érvényes statutumok szerint pedig a tüzoltóság csak a polgármester engedélyével hagyhatja el a főváros területét. A budapesti tüzoltóságnak tehát, mialatt a nagyszerű tüzes lovak már ott prüszköltek indulásra készen a vízpuskák előtt, éjnek idején hajszát kellett indítani a polgármester után, hogy tőle megszerezze a szükséges engedélyt. Csak azután indulhattak el Albertfalva felé. Közben természetesen a repülőgépgyár vigan égett tovább és Isten csodája, hogy a derék tüzoltók erőfeszítésének hála, annyit, amennyit mégis sikerült belőle megmenteni. Ezt a rendszert nem szabad tovább tūrni. Szakitani kell a fölősele-

ges bürokratikus formaságokkal. Azt hisszük, a tüzoltóparancsnokra magára is rá lehetne bízni annak a megítélését, mikor szabad tulmérészkednie a főváros határain. Annál is inkább, mert mégis csak a tüzoltóparancsnok a szakember és a polgármester végeredményben ugyis csak azt határozza, amit a tüzoltóparancsnok neki tanácsol.

Az albertfalvai tüznek azonban van még egy szomorú tapasztalata. Amikor végre kiérkeztek a tüzoltók, az oltási munkálatok hallatlan nehézségbe ütköztek azért, mert a vízvezetéknek nem volt meg a kellő nyomása és a vízszugár nem ért föl a lángban álló emeletekig. A vízvezetéknek ez a nyomorúsága a háború első éveitől kezdve végigkísér bennünket. Éjszaka elzárják a vízvezetéki csöveket. Ha valaki idejében nem töltötte meg a korsókat, szomjazhatik, ha beteg, akit megmenthetne egy korty víz, elpusztulhat reggelig. Ha egy lakásban kipattan a kályhából a szikra, leéghet az egész ház, mert nincsen annyi víz, hogy a lakók az első pillanatban elfojtsák a csirázó tűzveszedelmet. A magasabb emeleteken évek óta a legritkább esetben működnek a vízcsapok, mert a vízvezetéki csövekben nem elég erős a nyomás.

Az utcákat nem čntözik, mert taka-

rėkoskodni kell a vízzel. Ennek az a következménye, hogy állandó porfelhőben usznak a főváros utcái és az emberek fele folytonosan megújuló légesőhuruttal krákog és köpköd, nem is beszélve a tüdővészesekről, akik reménytelen senyvedésre ítélve közben százakat és ezreket fertőznek meg ebben a förtelmes atmoszférában.

Azt mondják, egészen meg kellene újítani a vízművek központi telepét, új gépeket beállítani, új vízvezetéki csöveket lefektetni, akkor vége lenne ennek a nyomorúságnak. Hát ha ezt kellene tenni, miért nem csinálják meg? Azt felelik erre, a háború, a drágaság, anyagihiány és a többi. A háborút azonban már két és fél esztendővel ezelőtt befejeztük és most már igazán ideje volna, hogy lassan visszatérjünk a békebeli állapotok felé. Ennek a szegénységünk sem lehet akadály. Mert micsoda takarékosság az, aminek az a következménye, hogy egynehány katasztrófális nagy tűz és máris többszörösét ráfizettük a korszakalkotó reform költségét?! A háború és a nyomában járó züllés pedig nem lehet a tétlenség és a kezdeményezés hiányában szenvedő tehetetlenség örökös spanyolfala! Ideje, hogy újra kultúr- várost csináljunk ebből a szerencsétlen züllött Budapestből!